

CỎ MỀM LÃNG ĐĂNG

Con nhỏ trông khá khinh tẻ. Chỉ nguyên đôi mắt đã đáng đồng tiền bát gạo rồi. Loại mắt lớn, đen nháy, làm sáng trung cả khuôn mặt. Ngày nào như ngày nấy, con nhỏ ngồi bệt xuống sàn gạch, lưng dựa vào cánh cửa tủ, cuốn sách mở trên hai đầu gối co lên trong một thế ngồi khúm núm tội nghiệp. Khi Nghiệp đi ngang qua mặt, con nhỏ khẽ ngẩng đầu lên, mớ tóc đen ngang vai óng mượt xô đẩy nhau, đôi mắt ngược cao nhìn Nghiệp như vỡ ra ngàn tiếng reo vui.

Năm học mới bắt đầu, Nghiệp lại ngày ngày ôm cặp đi dạy. Những ngày hè cổ nút kéo giờ đã tan ra nhập vào mảng thời gian đã mất. Dư vị của những buổi rong chơi với nắng ấm làm bước chân anh nặng nề trên hỉnh lang dẫn tới lớp học. Hai bên tường những dây tử xám xanh dành cho học sinh chạy ngút ngàn trông buồn nản như những cánh cửa nhĩ tù. Nghiệp chưa bao giờ thấy thoải mái thanh thản trên dây hỉnh lang này. Đám nam sinh chạy nhảy, đấm đá, la hét ồn ào nhộn nhịp nhưc đầu nhưc óc. Các nữ sinh mồm miệng tía lia, chân tay múa may lao xao như những con rối. Một vài cặp ghi nhau dựa vào cửa tủ ôm hôn tỉnh bơ như chôn không người. Chỉ có con nhỏ kháu khỉnh ngồi lặng thình lăm Nghiệp thấy thú vị. Nghiệp không biết con nhỏ học lớp nào. Anh chưa nghĩ ra cách nào để biết thêm về con nhỏ dễ thương này. Nếu ở Việt Nam thì quá dễ. Hỏi dò vài đứa học trò hoặc đánh tiếng với vài đồng nghiệp thân là ra ngay. Ở đây tự do của con người được đưa lên bàn thờ cao ngất nên thật là lố bịch khi muốn hỏi dò về đời tư của người khác dù đó chỉ là con nhỏ học trò đáng tuổi con anh. Xứ sở gì mà lạ. Tương quan xã hội được bao trùm trong cái vỏ đậm đặc dục tính. Anh nhớ hồi còn đi học mấy thằng bạn thân dất tay nhau rong chơi phố phường

tự nhiên như không. Vậy mà ở đây hai người đồng phái nắm tay nhau ngoài đường phố là nhận được ngay những ánh mắt nghi ngờ của người qua đường. Ánh mắt nào cũng mang lời kết án "bệnh hoạn" nằm phơi ra không cần dấu điểm. Hình như con ma sex đã len lỏi vào từng mạch máu li ti trong óc não mọi người. Bây giờ mà anh ra miệng hỏi thăm về con nhỏ học trò này thì hậu quả chẳng biết tới đâu.

Tiếng ồm ồm của một nam học sinh to lớn như một ông hộ pháp đứng hai tay chống nạnh mặt ngẩng cao không chút rụt rè cắt đứt dòng suy nghĩ của Nghiệp : " Ông Lee, hôm qua tôi bị cảm nên không nộp bài hôm nay được!" Dám chân râu nâu vàng leo từ hai mái tóc xuống nằm kín khuôn mặt sánh vai cùng hàng ria mép mềm oặt làm cho khuôn mặt của chú học trò thêm phần thách đố. Nghiệp khẽ gật đầu, khoát tay bảo chú học trò về chỗ. Anh không nghe thấy chữ thầy, không nghe thấy cái tên Nghiệp mà cũng chẳng nghe thấy cái họ Lê của anh. Anh đã biến thành Lee, một cái tên chẳng dây mơ rễ má gì với anh mà chỉ có một công dụng duy nhất là dễ đọc dễ nhớ cho các đồng nghiệp và học sinh. Anh nhìn xuống. Lớp học của anh như một giỏ cua nhộn nhạo. Trước mắt Nghiệp là những cặp chân được phủ bằng những ống quần jean và những đôi giày vải thô kệch có những đường màu néon chói chang sắc sỡ chạy lộn xộn. Chân trên thành ghế, chân trên lối đi và thậm chí chân vắt chéo nhau trên mặt bàn học. Lúc đầu Nghiệp thấy chướng mắt nhưng riết rồi cũng quen đi. Anh nhớ lại những ngày còn đi học chỉ tì hai đầu gối lên mép bàn cũng đủ được thưởng thức những ngón roi của thầy cô.

Cách nói năng của đám học sinh thân hình dềnh dàng to lớn hơn Nghiệp cũng mang vẻ ngang ngang khinh mạn. Chẳng thừa chẳng gửi. Lúc nào cũng gọi tên thầy trống không bằng cái giọng trâng tráo ngang vai. Nghiệp đã nhiều phen ngỡ ngàng tưởng như mình không phải là một ông thầy dạy học đứng trước đám học trò trong lớp. Có một cái gì quá đáng làm Nghiệp thấy băng khuâng nuốt tiếc thời đi dạy ở quê nhà. Những ngày êm đềm thầy ra thầy trò ra trò đó có lẽ chẳng bao giờ trở lại nữa. Nghiệp thả hồn về những khuôn mặt học trò cũ. Những cái tên học trò từ gần hai chục năm trước vẫn còn cố bám víu trong mảng ký ức ngày một teo tắt của anh.

Những khuôn mặt đầm vẻ kính cẩn sợ sệt thầy đến tội nghiệp. Rồi những giọt nước mắt, những cái miệng méo xệch bìn rịn, những cái bắt tay chặt chẽ níu kéo, những bàn tay nhỏ nhắn lao xao vẫy chia tay mỗi khi hè tới. Những hình ảnh thân thương của chuỗi ngày xưa cũ làm mềm lòng Nghiệp. Anh uể oải bắt đầu giờ học. Miệng anh khô khốc đắng ngắt.

Trận bao tuyết dữ dội phủ xuống thành phố tấm khăn trắng khổng lồ dày gần nửa thước. Nhìn tuyết mà thấy ớn tới tận cổ. Xe xúc tuyết chạy ngang dọc khắp phố phường gạt từng đống tuyết sang hai bên lề đường thỉnh những đống tuyết cao ngang đầu người. Chiếc xe của Nghiệp bị chôn trong đống tuyết trông như một con voi trắng đang phủ phục chờ lệnh của chủ. Nghiệp đứng giữa trời lạnh điếc tai ngao ngán nhìn chiếc xe. Anh bật cười một mình khi nghĩ lại cú điện thoại của ông bạn bên Cali gọi tới quạ Anh bạn than vắn thở dài là cả đời chưa được thấy tuyết. Một bữa hai vợ chồng rủ nhau lái xe gần một ngày lên Reno coi tuyết. Lên đến nơi tuyết đã tan hết chỉ nhìn được vài vẩy tuyết ướt dưới đất. Vậy mà cũng té một cái nhớ đời. Chẳng bù với ở đây. Chung quanh Nghiệp người ta đang hối hả đào tuyết để lộ từng chiếc xe ra. Hình như gia đình nào cũng đổ đôn ra đường đào tuyết. Bà hĩnh xóm trẻ đẹp của Nghiệp dấu khuôn mặt thanh tú dưới chiếc mũ len bịt kín mít chỉ hở đôi mắt tinh quái nhìn Nghiệp hắt hắt cái đầu như thúc dục anh tham gia vào trò chơi mệt nhọc vất vả. Nghiệp cười lại nhưng vẫn đứng bất động nhìn chiếc xe. Anh nhẩm tính bây giờ mà bắt tay vào đào thì phải mất ít nhất nửa giờ nữa mới có thể chui được vào xe. Mà rồi chẳng biết nó có chịu nổ máy cho không. Máy chiếc xe chung quanh đang ho khục khặc như những ông già bát tuần gặp ngày giá lạnh. Chiếc nào may mắn nổ được máy thì phun khói đen ngòm m lác lư như đe dọa có thể im tiếng bất cứ lúc nào. Nghiệp nhìn đồng hồ tay. Anh chẳng còn đủ thời giờ để phí phạm nếu không muốn tới trường trễ. Anh vội vàng kéo cao cổ áo lợi bộ ra bên xe buýt.

Chiếc xe buýt thường ngày màu xanh nay bị một lớp đá pha bùn đông đặc dính cứng trông không còn ra màu gì thật trọng dừng lại. Nghiệp theo hàng người xếp hàng thứ tự lên xe. Liếc nhìn thấy một chiếc ghế trống, anh bắt gặp nụ cười chào đón của con nhỏ kháu

khinh trong trường. Dáng ngồi nghiêng nghiêng với mớ tóc hất sang một bên và một bên má vươn ra buồng bình cùng với đôi mắt đen láy ướt rượt long lanh thách thức làm Nghiệp choáng váng. Ngàn cũng có dáng ngồi như vậy khi anh gặp nàng lần đầu tiên trong phòng khách nhà Kim, đồng nghiệp của anh. Khi Kim vừa mở cửa cho anh vào thì anh sững người nhìn thấy Ngàn ngồi trên chiếc ghế dài nằm choáng hết một bên phòng. Ngàn khẽ mỉm cười chào anh. Loáng thoáng bên tai anh tiếng Kim giới thiệu em gái. Anh lúng túng gật đầu chào Ngàn. Tim anh như con ngựa đua đang phì phò thở dốc. Anh mê mết nhìn Ngàn ôm cả cái dáng ngồi dễ thương bỏ vào trong đầu. Và anh khóa chặt lại trong đó. Anh biết anh vừa lao vào một cuộc rượt bắt chẳng có cách gì bỏ được.

Chiếc áo lạnh cồng kềnh làm Nghiệp ngồi xuống ghế một cách khó khăn. Anh quay qua nhìn con nhỏ gật đầu chào. Con nhỏ khẽ nhếch miệng Hi!

Nghiệp tiếp tục đánh vật với mớ quần áo cản cái trên người cố tìm một thế ngồi thoải mái. Anh tháo đôi găng tay và chiếc khăn len trên cổ cho bớt vướng víu. Con nhỏ chăm chú nhìn ông thầy xoay qua xoay lại. Cái miệng lách chách buột lên câu nói:

-Xe của ông đâu, ông Lee?

Nghiệp vừa tìm được một thế ngồi vừa ý nên cảm thấy vui vẻ:

-Ngủ rồi. Cu cậu chơi trò trốn tìm trong tuyết làm khó tôi không ngờ tôi cho cu cậu nằm đó luôn chẳng thèm kéo ra. Nếu em là cái xe em có tức không?

-Tức chứ! Không gì ầm ạch cho bằng chơi trò trốn tìm mà người ta chẳng thèm tìm mình. Tức chết đi được ấy chứ, ông Lee nhỉ?

Nghiệp buông thông:

-Tôi cũng đang tức chết đi được. Tên tôi là Nghiệp, họ tôi là Lê mà ai cũng gọi tôi bằng cái tên Lee chẳng biết của thằng cha căng chú kiết nào cả!

Con nhỏ ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đôi mắt kéo tít lại nhỏ như một sợi chỉ đen. Hai cánh mũi hinh lên thoải mái. Môi dưới leo lên nằm úp trên môi trên cổ nén tiếng cười nghịch ngợm lại. Đôi gò má hồng lên như hai trái đào. Nghiệp ngậy người nhìn con nhỏ. Điều cười của Ngàn. Điều cười Nghiệp đã từng mê mết. Cách gì mà quên nổi. Con nhỏ thấy Nghiệp chăm chú nhìn đâm ra mắc cỡ. Nụ

cười từ từ tắt ngúm. Khó khăn như phải bỏ cuộc chơi đang hồi thú vị. Nó ngoẹo cổ, nghiêng đầu, đôi mắt tinh quái nhìn lại Nghiệp:

-Vậy tôi kêu ông bằng tên nghe, ông Nghiệp.

Chữ Nghiệp được phát âm khá rõ ràng làm Nghiệp ngạc nhiên. Anh ú ớ không biết nói sao. Chẳng lẽ con nhỏ là người Việt Nam? Anh nhìn sâu vào mặt con nhỏ. Nét mặt như vậy cũng dám lăm à. Nghiệp định hỏi một câu tiếng Việt nhưng kịp dừng lại. Anh sợ thất vọng. Anh hồi hộp dò la loanh quanh:

-Cám ơn em. Còn em tên chi?

Nghiệp nín thở chờ câu trả lời. Như một tội nhân đứng trước vành móng ngựa chờ nghe quan tòa đọc bản án. Anh mong được nghe một cái tên mang âm hưởng quen thuộc. Con nhỏ mau mắn trả lời:

-Sarah!

Nghiệp cảm thấy như vừa đánh rớt một món đồ quý giá. Anh thở dài tiếc nuối. Con nhỏ vênh váo nói thêm:

-Sarah Lee!

Nghiệp cố nín vào chiếc phao hy vọng:

-Lee hay là Lê?

Con nhỏ bùng miệng cười:

-Lê! Đó là cái tên bị vứt lăn lóc trên đường, tôi thấy tội nghiệp lượm lên dùng tạm vậy!

Mặt Nghiệp bùng đỏ. Con nhỏ quái quỷ đã bắt được chân anh kéo anh ngã lăn quay không thương tiếc. Anh thầm phục con nhỏ thông minh lanh lẹ. Nó khép kín miệng anh không cho anh hỏi tới nữa. Anh ầm ục trong bụng mà miệng vẫn phải cười tán thưởng câu khôi hài duyên dáng của con nhỏ.

Sarah trở thành mối ám ảnh trong đầu Nghiệp. Anh nhìn thấy người yêu cũ trở lại trong từng dáng điệu, từng cử chỉ, từng lời nói của con nhỏ. Ngàn cửa tình đầu dang dở vẫn đậm đà hương vị quanh quất đâu đây. Tình yêu đầu đời như vạt cỏ non xanh mượt dịu dàng, anh như một con ngựa ham rong ruổi đường xa nhưng đầu lúc nào cũng muốn ngoái về vạt cỏ non mượt mà thanh tân của ngày cũ. Nghiệp giật mình khi thấy mình thả hồn đi quá xa Anh cảm thấy như có điều không phải đối với Nhã và hai con.

Nhã cho anh một mái gia đình ấm cúng, một tình yêu bền bỉ đậm đà và hai đứa con kháu khỉnh dễ thương. Anh chẳng dám đòi hỏi gì

hơn. Cuộc sống tha hương chênh vênh trước những đôi mắt dồn dập lại thiếu bóng dáng của các cụ Khổng cụ Mạnh nên một mái gia đình yên ổn là điều mà nhiều người thèm muốn. Bạn bè anh biết bao người ngơ ngẩn vì miếng hạnh phúc trơn lù rớt ra khỏi tầm tay lạ làng như một cánh chim mất hút ở cuối chân trời. Tình yêu của anh với Nhã không giống như với Ngân. Nhã đến với anh khi anh sa cơ thất thế chẳng còn thiết sống nữa. Anh vào tù Cộng sản với cái đầu trĩu nặng túi nhục tức tối. Những tướng những tá mới đó còn ồn ào tuyên bố những lời chém đinh chặt sắt đã một phút lụi đi mất hết. Cấp chỉ huy trực tiếp của anh vừa ra hàng rào phòng thủ phòng mang trọn má vậy mà tới đến đã mất tâm mất tích. Giờ buông súng đầu hàng anh chỉ muốn quay súng vào mang tai nổ đoành một phát cho nhẹ kiếp nhục nhằn. Bạn bè, chiến hữu nhìn nhau nước mắt tràn ứ lặn xuống mẩn mẩn nơi miệng. Dùng dằng trút bỏ bộ quân phục, giật ra khỏi ngực những bông mai đen ngụy trang, anh trở về nhà Ngân. Ngân đã ra đi. Anh trắng tay đưa thân vào tù. Chỉ còn được chút lương tâm yên ổn. Còn nhìn được mặt mình trong gương mà không thấy hổ thẹn.

Trong tù anh ngâm tâm trả giá cho cái lương tâm tỉnh táo của anh. Anh chai lì chịu trận. Ông Đại Úy già nằm bên cạnh lai láng cảm tình với anh Đại Úy trẻ đầy sĩ khí. Trong một lúc vui miệng ông nhận anh làm rể. Thú vui trong tù chẳng có là bao nên cứ bố bố con con cũng vui qua ngày. Một bữa vợ con ông lên thăm nuôi nhằm ngày anh lao động gần khu tiếp tân. Anh nhác trông thấy Nhã và cảm thấy như có một cơn mưa mát rượi chảy qua hồn anh. Buổi tối, ông bố mang túi quà ra chia cho anh một phần nửa dưa nửa thật bảo vợ may gửi cho may đấy. Anh lịm người trong nỗi sung sướng đẻ mẹ Bên tình giỡn bên quà thật, bên nào cũng ấm áp niềm vui. Trong tù anh là con bà phước chẳng có ai thăm nuôi. Đời anh chỉ có bạn bè mà bạn bè anh bây giờ đều nằm trong tù cả. Còn nước non gì nữa. Cảm những món quà quý giá trong tay anh như thấy lại được tình gia đình mà anh đã mất từ lâu. Ông Đại Úy già thấy mặt anh buồn rười rượi ngồi lặng thinh nhìn chăm chăm vào những gói, những chai, những lọ ngổn ngang bên hỏi:

-Nghiep à, sao tao thấy mày tội nghiệp quá!

Nghiep như vừa thoát khỏi giấc mơ lấy lại giọng đùa cợt ngang

tàng thường ngày:

-Thôi bố ơi! Cho con xin đi! Bộ bố không tội nghiệp cho bố sao?

Ông bố chép miệng thở dài:

-Tao già rồi không nói chi Sống đã nhiều rồi chết lúc nào cũng được. Máy đưa bay còn trẻ mà phải bó cẳng cho mấy thằng người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm muốn bẻ ngang bẻ dọc gì cũng được làm tao thấy thương tội bay quá. Này, mày ưng con Nhã không?

Nghiệp nhìn ông bố dò xét xem ông nói thật hay giỡn:

-Cho con xin đi bố. Cái thân mình bây giờ cũng chẳng phải của mình nữa nói chi tới đèo bồng vợ con. Mà con gái bố có thêm lấy một thằng tù không mà bố hỏi?

Ông bố quắc mắt:

-Bộ bố nó không phải là tù à? Tội chúng mày nằm ở trong này hết ráo ở ngoài có thằng nào ra hồn đâu. Chẳng lẽ nó lại đi ưa mấy thằng bắt bố nó vô tù sao?

Mỗi tháng một lá thư ông bố gửi về nhà. Ông chăm chỉ viết những hàng chữ nhỏ li ti nằm gọn trong tờ giấy tập học trò được phép gửi. Nghiệp nghĩ là nếu trại tù cho phép viết thư thả dàn thì ông cũng dám viết về nhà mỗi ngày lắm. Những lá thư chăm chỉ đó lá nào cũng có những hàng nhắc tới Nghiệp. Gần đến kỳ thăm nuôi, ông gọi Nghiệp ra một góc sân vắng rí tai nói nhỏ:" Kỳ thăm nuôi tới con Nhã sẽ thăm mày, còn bà vợ già của tao thăm tao. Tao đã dặn con Nhã nhận mày là anh. Tội cán bộ có hỏi thì cứ trả lời như vậy nghe! Mà tao dặn trước mày, từ nay tới ngày đó đừng có ngang tàng làm tội nó ghét cúp thăm nuôi thì... mất vợ nghe con!" Nói xong ông cười sảng khoái đập vai Nghiệp đôm đốp.

Chỉ vài kỳ thăm nuôi là đủ cho những lá thư của Nghiệp và Nhã trở mình thành những lá thư tình. Anh ứa nước mắt nhận mỗi tình khấp khểnh như một tín đồ nhận ân sủng của Đấng Tối Cao. Anh bám víu vào Nhã như một đứa con nắm chặt vạt áo mẹ. Anh nhẩn nhục đếm từng ngày tù. Phải mất hai ngàn một trăm lẻ tám ngày anh mới được bước chân ra khỏi trại giam. Ông Đại Úy già vui tính thì chẳng bao giờ có được ngày đó. Căn bệnh kiết lỵ lỏng xệt đã cướp mất đời sống của ông. Thân tù tội trở về lại lâm vào vòng quản chế chẳng làm được tích sự gì khiến Nghiệp thấy cuồng chân chán nản.

Nhã mang tất cả chân tình ra bảo bọc anh. Mẹ Nhã gom góp tiền bạc lo cho cả hai vượt biên. Một buổi chiều trên đảo tị nạn, khi ánh mặt trời yếu ớt nhuộm vàng những ngọn sóng lao xao đổ vào chân Nghiệp và Nhã, hai người đã cầm tay nhau thề hứa trước trời đất để thành vợ thành chồng. Nghiệp ôm gọn Nhã trong vòng tay mà đầu vẫn cần cái mặc cảm của một kẻ chịu ơn.

Nhã giật tay chồng chỉ về phía trước nói:

-Có con nhỏ nào đang vẫy anh kia.

Nghiệp nheo mắt nhìn về phía trước. Những vạt nắng hè rạng rỡ đổ xuống thảm cỏ xanh mướt nằm giữa những hàng cây cao vút cành lá xum xuê Sarah đứng trốn nắng dưới một gốc cây đang giơ tay chào Nghiệp. Anh quay sang bảo vợ:

-Sarah đó! Con nhỏ mà anh hay kể chuyện với em đó!

Từ sau ngày tình cờ gặp Sarah trên xe buýt, mối thân tình giữa anh và con nhỏ khá đậm đà. Mỗi lần đụng đầu nhau, Sarah đều nán lại nói với anh dăm ba câu chuyện. Chuyện trường, chuyện lớp, chuyện thầy, chuyện bạn, chuyện âm nhạc, chuyện thể thao, chuyện xi nê và đôi khi nhờ anh góp ý cho một vài việc khó xử. Nhưng chuyện mà Nghiệp muốn biết nhất là chuyện gia đình Sarah thì con nhỏ câm như hến. Chớ có bao giờ nó mở miệng kể cho Nghiệp một câu. Nghiệp đã nhiều lần khôn khéo gợi chuyện nhưng con nhỏ đều nhẹ nhàng tránh né. Nghiệp đành chịu. Bụng anh ầm ục không yên. Anh kể chuyện với vợ. Nhã cũng thắc mắc muốn biết. Nàng vội kéo Nghiệp đi về phía Sarah:

-Anh giới thiệu em với nó đi. Biết đâu em có tài "thám tử" hơn anh. Nghiệp giới thiệu vợ, Sarah chào hỏi đôi câu lấy lệ rồi nheo mắt giỡn với hai đứa con Nghiệp đang lanh chanh chạy nhảy trên cỏ. Nó nhanh chóng làm quen với hai đứa bé rồi xin phép vợ chồng Nghiệp đưa hai đứa nhỏ vào công viên dành cho trẻ em nằm ngay bên cạnh. Nghiệp và Nhã ngồi trên ghế đá nhìn ba đứa mặc sức trũng giỡn. Chúng quăn quít nhau la hét vang trời làm vợ chồng Nghiệp có cảm tưởng như chúng là ba chị em ruột.

Tối giờ về, cả Sarah lẫn bé Vinh bé Hà mồm hôi mồm kê nhể nhại tíu tít không muốn rời nhau. Hai đứa nhỏ nhăn nhó đòi đi theo Sarah. Nhã ôm con dỗ dành:

-Mai một chị Sarah sẽ tới nhà chơi với bé Vinh bé Hà nghe.

Hai đứa bé nước mắt lưng tròng nhìn Sarah. Nhã nháy mắt với Sarah:

-Phải không chị Sarah?

Sarah gật đầu:

-Mai một chị tới chơi với Vinh và Hà thiệt lâu nghe không!

Nói xong nó cúi xuống hôn hai đứa nhỏ tới mấy lần mới dứt ra được.

Sarah trở thành khách quen thuộc của gia đình Nghiệp. Cứ có dịp rảnh rỗi là nó ghé qua nhà chơi với hai đứa bé. Sao mà ba đứa chúng nó hợp nhau đến thế. Chơi thả dạn, nói cười huyên thuyên chẳng cần tới ai. Bé Hà thường ngày nhõng nhẽo là thế mà khi chơi với Sarah hầu như quên hẳn mẹ. Chỉ khi nào Nhã bắt chúng nghỉ chơi để uống nước, ăn kem hoặc trái cây thì nàng mới có dịp nói chuyện với Sarah. Con nhỏ có vẻ thương mến và tin cậy nàng. Vậy mà khi gọi tới chuyện gia đình thì nó im thin thít. Nhã quả quyết với Nghiệp là con nhỏ có vấn đề với gia đình. Nhưng Sarah lại hé cho biết nó là con một và ở với bố mẹ. Nghiệp thấy là lạ nhưng không thể đoán ra chuyện gì. Con nhỏ lì thiệt. Không cậy ra thêm được một chi tiết nào từ cái miệng tươi như hoa của nó. Lúc còn nhỏ Nghiệp cũng lì như vậy. Nhưng anh có lý do Anh bị mất gia đình.

Bố Nghiệp là một sĩ quan Dù loại chì. Lúc ông nằm xuống trong một trận đánh ác liệt thì chỉ hơn một năm sau mẹ anh đã đưa anh vào trường Thiếu Sinh Quân Vũng Tàu rồi bỏ đi biệt tích. Anh còn giữ mãi tấm hình căn cước chụp ngày mới nhập trường như một kỷ niệm xót xa chẳng bao giờ quên được. Nét mặt vừa lo sợ vừa căm tức, đôi mắt nhìn như muốn chọc thủng không gian trước mặt, chiếc đầu vừa được hót ngắn trông cộc cằn khó chịu, chiếc áo rộng thùng thình cổ xoạc ra tới vai. Lúc đó anh cảm thấy cô đơn và buồn chán vô cùng. Buổi tối đầu tiên nằm ngủ Nghiệp mở mắt thao láo nhìn đỉnh mùng màu cứt ngựa xa lạ nước mắt ràn rụa. Anh không thèm lấy tay quạt mắt để mặc cho những dòng lệ chảy dài xuống ướt đầm chiếc gối cứng cỏi. Những ngày thăm viếng anh ủ rũ đứng nhìn qua cửa sổ trông mong bóng dáng mẹ mà anh thấy khó có hy vọng gặp lại. Anh bậm miệng túi thân trước niềm vui gặp lại gia đình của bạn bè cùng lớp. Một vài đứa bạn thân kêu anh ra ngồi ăn

chung nhưng anh cương quyết lắc đầu từ chối. Anh nuôi trong người mối hận thù. Hận mẹ. Hận cuộc đời. Hận tất cả mọi người. Anh chuyển mối hận thành ý chí sắt đá. Phải học thật giỏi mới có thể ngẩng cao mặt trước cuộc đời được. Anh chúi mũi học. Kiên nhẫn như một con kiến đầy tự tin. Mới mười hai tuổi mà Nghiệp lì lợm chai đá không ai bằng.

Sự lì lợm của Sarah làm Nghiệp bùi ngùi nhớ lại những ngày cam nín xưa. Con nhỏ coi bộ giống anh. Cũng thuộc hàng cao thủ. Nhà "thám tử" tài ba không bao giờ thiếu sự tò mò và kiên nhẫn như Nhã mà cũng phải chịu thua Nhã chỉ có thể đưa ra một chi tiết mà nàng nghĩ là đúng. Con nhỏ có nhiều phần chắc là người Việt Nam vì một đôi khi nàng nói tiếng Việt với hai con mà Sarah dường như cũng hiểu. Nghiệp cảm thấy ấm lòng. Anh cảm thấy con nhỏ gần anh hơn. Anh nghĩ xa hơn một chút nữa. Bụng anh dấy lên câu hỏi làm anh lúng túng nhìn Nhã. Ngàn ở quanh quất trong thành phố này sao?

Chính Nhã bảo Nghiệp mời Sarah tới ăn sinh nhật bé Vinh. Sinh nhật của các con là dịp để cả nhà dẫn nhau đi ăn tiệm. Nghiệp coi đây là dịp vui riêng của gia đình nên không mời bà con bạn bè. Năm nay Nhã phá lệ. Sarah mừng rỡ chạy tới ôm hôn bé Vinh và hứa chắc chắn sẽ tới dự.

Sau bữa ăn Nhã đề nghị đưa Sarah về. Sarah lưỡng lự không biết trả lời sao. Nó không muốn vợ chồng Nghiệp tới nhà nhưng từ nhà hàng về tới nhà nó khá xa lại không tiện đường xe buýt. Nhìn bầu trời tối như bưng nó đành phải miễn cưỡng nhận lời. Nó xin phép ra điện thoại về nhà trước. Nghiệp buông xuôi tay theo định mệnh. Nghe lời đề nghị của Nhã trước đó Nghiệp thấy bồi hồi ruột gan. Anh nửa muốn con bé bằng lòng nửa muốn nó từ chối. Thần kinh anh căng thẳng. Anh vừa muốn gặp lại Ngàn vừa sợ giây phút trùng phùng người yêu cũ.

Trên đường tới nhà Sarah anh lái xe vụng về lúng túng. Đầu óc anh loay hoay không biết sẽ phải ứng phó ra sao khi gặp mặt Ngàn. Anh nghĩ chắc mẹ của Sarah phải là Ngàn. Anh liếc nhìn sang Nhã ngồi bên cạnh. Làm sao cho Nhã không nghi ngờ gì về mối quan hệ giữa anh và Ngàn. Đàn bà họ tinh mắt lắm. Thoáng một cái là đặt dấu hỏi liên. Anh phân vân sắp đặt mọi cử chỉ, lời nói sao cho khéo

léo. Tim anh nhảy loạn xạ khi nghĩ tới cuộc tái ngộ sắp tới. Anh bỏ qua một bảng stop không dừng xe. Nhả ngạc nhiên nhìn sang anh. Thường ngày anh lái xe rất cẩn thận. Nghiệp dính cứng vào tay lái làm lì không nói gì. Anh cố tập trung lái xe trong khi bụng anh như có một bàn tay khuấy lung tung ở trong.

Người ra mở cổng không phải là Ngân mà là một bà đứng tuổi người bản xứ. Sarah giới thiệu mẹ. Nghiệp đứng ngơ ngác như người mất hồn. Anh vừa mừng vừa thất vọng. May quá không phải là Ngân. Mà tại sao không là Ngân? Tưởng sẽ phải vật vạ với giông gió phũ phàng mà bỗng chốc trời quang mây tạnh phỏ ra một vẻ tầm thường dễ giận. Nghiệp đâm ra hụt hẫng. Anh như thoát ra khỏi cơn mơ khi người đàn bà cười xã giao đưa tay cho anh bắt:

-Sarah nhắc tới gia đình ông bà hoài mà hôm nay tôi mới được hân hạnh gặp mặt. Mời ông bà vào nhà chơi. Ông nhà tôi chắc sẽ mừng lắm.

Nghiệp lúng túng đáp lễ:

-Rất hân hạnh được gặp ông bà. Chúng tôi rất quý cháu Sarah và luôn luôn mong có cơ hội được biết ông bà. Chúng tôi xin lỗi bà vì hôm nay đưa cháu Sarah về hơi trễ.

Họ bước vào trong nhà. Phòng khách thật trang nhã. Ông chủ nhà bước ra vồn vã chào hỏi. Sarah xin phép đưa hai đứa bé lên phòng chơi. Bốn người mời nhau ngồi xuống ghế. Ông chủ nhà lên tiếng trước:

-Cháu Sarah khoe với tôi là có quen với gia đình một giáo sư người Việt Nam trong trường. Bà nhà tôi và tôi mừng lắm. Như ông bà biết đấy, chúng tôi không phải là cha mẹ ruột của cháu. Vợ chồng tôi hiếm hoi không có con nên xin cháu về nuôi từ lúc cháu mới có sáu tuổi. Chúng tôi thương cháu vô cùng. Nay cháu lại được ông bà là người đồng chủng thương yêu chúng tôi mừng lắm.

Nha khôn khéo dò hỏi:

-Cháu Sarah dễ thương quá nên ai biết cháu chắc cũng yêu quý cháu. Chúng tôi vẫn coi cháu như con dù thực ra chúng tôi không biết cháu có phải là người Việt Nam giống như chúng tôi không.

Bà chủ nhủ vội vàng xen vào:

-Thực ra chúng tôi cũng không biết rõ lắm. Khi cháu về với chúng tôi cháu có vẻ buồn. Có lúc cháu ngồi nói lảm nhảm những gì mà

chúng tôi không hiểu. Một người bạn của ông nhà tôi hồi trước có qua làm việc ở Việt Nam bảo với chúng tôi có lẽ cháu nói tiếng Việt Nam vì ông nghe được một vài âm quen quen.

Nghiệp cảm thấy trong thâm tâm con nhỏ là người Việt Nam. Không thể khác được. Anh hỏi thêm:

-Cháu về với ông bà lúc cháu được sáu tuổi, tôi nghĩ là một đứa trẻ ở tuổi đó cũng nhớ được ít nhiều chuyện. Vậy cháu có nói chi với ông bà về gia đình cháu không?

Bà chủ nhà bĩu môi lắc đầu:

-Tôi chưa thấy đứa nhỏ nào kín đáo như Sarah. Cháu không hề động gì tới gia đình cháu cả. Tôi cảm thấy cháu như có điều gì không hài lòng nhưng cháu không bao giờ thổ lộ ra. Dạo mới về một đôi lần cháu đứng nhìn ra cửa sổ, nét mặt cau có và thốt ra vài tiếng mà, theo như linh tính của một người đàn bà, tôi nghĩ là cháu gọi mẹ cháu.

Như có tiếng sóng lao xao dịu nhẹ đập vào màng tang Nghiệp. Anh lịm người để cho hồn bồng bênh trôi về dĩ vãng. Cuối tháng tư năm 1975. Những ngày chộn rộn hốt hoảng. Ngàn tới căn phòng trọ của Nghiệp nằm sâu trong một con hẻm trên đường Thủ Khoa Huân gần chợ Bến Thành. Nàng van vì Nghiệp di tản cùng gia đình nàng. Nghiệp nhất mực từ chối. Mặt mũi nào làm một tên đào ngũ. Lương tâm nào cho phép anh bỏ bạn bè trốn chạy. Tiếng bom nổ từ phía dinh Độc Lập làm căn phòng của anh như muốn sập. Ngàn mặt mũi thất thần ôm chặt lấy anh. Nước mắt ràn rụa hoảng hốt. Nàng nhìn như uống lấy khuôn mặt anh. Tay nàng đưa xuống ngập ngừng cời từng hạt nút áo trên ngực. Dù sao đi nữa em cũng chỉ có anh là chồng. Đôi gò ngực trinh nguyên của Ngàn phơi ra hồng hỏ. Nàng vít đầu Nghiệp xuống. Mặt Nghiệp ấm áp. Hơi thở anh gấp rút. Anh nhắm mắt lại. Anh thấy người trôi lững đặng trong nội cỏ mềm mại xanh rì trải dài bao la ngút ngàn. Những hạt sương long lanh trên đầu cỏ óng ánh dưới ánh nắng dậy thì đầu ngày. Môi Nghiệp êm ái trên đỉnh xuân thì đỏ hồng. Anh lẫn lộn trong bát ngát mịt mù của đất trời thuở hồng hoang. Sấm chớp từng chập vọng về những âm thanh man dại ngây ngất. Anh như người tiền sử đặt dấu chân trên miền hoang động hoang sơ quyến rũ. Ngàn lịm đi trong vòng tay anh si mê cuồng dại. Cơn mưa đầu mùa òa vỡ

những giọt hạnh phúc nhều nhao chìm lẫn vào lòng đất.

Tiếng Nhã cáo từ ông bà chủ nhà kéo anh ra khỏi cơn mê dịu dàng. Sarah dẫn hai đứa nhỏ ra cửa. Nhìn dáng dấp Ngàn lồng trong bóng dáng nhỏ nhắn của Sarah anh bỗng cảm thấy rõ ràng con nhỏ đã được tượng hình vào một buổi chiều chạng vạng trong một ngày nhộn nhạo hốt hoảng năm xưa. Anh khẽ gọi thầm trong miệng. Con ơi!